U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2010, č. j. 56 Az 72/2009 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2009, č. j. OAM-203/LE-PA03-PA03-2009, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění žalovaný uvedl, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v České republice po svém zadržení, přičemž z vlasti odešel koncem roku 2007 za prací. Tyto skutečnosti však nelze podřadit pod výčet důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V případě žalobce nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu a nejsou tak splněny podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce podle závěru žalovaného neuvedl v průběhu řízení žádné důvody, pro které by mu bylo možné udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a proto žádost byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2010, č. j. 56 Az 72/2009 - 24, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. V jeho odůvodnění se krajský soud ztotožnil se závěry žalobou napadeného rozhodnutí a uzavřel, že žalovaný nepochybil, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobce totiž podle krajského soudu neuvedl žádnou skutečnost, pro kterou by jej bylo možné považovat za uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, což soud doložil odkazem na judikaturu představovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publikovaným pod č. 721/2005 Sb. NSS.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle něj byly splněny podmínky pro udělení azylu či alespoň doplňkové ochrany. Žalovaný si pro účely zjištění skutkového stavu neopatřil potřebné podklady. V jeho případě měl být aplikován čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Do Mongolska se stěžovatel nechce vrátit, neboť tam dluží peníze zprostředkovateli jeho cesty. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2010, č. j. 56 Az 72/2009 - 24, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně s kasační stížností stěžovatel požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Uvedl, že v tuzemsku pobývá jako účastník řízení o udělení mezinárodní ochrany. Po dobu řízení nebyl oprávněn pracovat, žádný pravidelný příjem nemá a žije jen z podpory přátel, známých a rodiny. Nevlastní žádný majetek, kromě věcí osobní potřeby. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2010, č. j. 56 Az 72/2009 - 32, byl však návrh na ustanovení zástupce zamítnut, neboť stěžovatel nijak nereagoval na výzvu soudu a neprokázal, že jsou u něj dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení zástupce. Protože nebyla splněna podmínka řízení podle § 105 odst. 2 s. ř. s., byl stěžovatel v předmětném usnesení dále vyzván, aby ve lhůtě do 15 dnů předložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti, jinak bude kasační stížnost odmítnuta. Uvedené usnesení bylo stěžovateli zasláno nejprve nesprávně na adresu pobytu uvedenou v napadeném rozsudku (kpt. N. 913, P.) a po vrácení věci Nejvyšším správním soudem (čl. 41 soudního spisu) i na doručovací adresu, která je uvedena v kasační stížnosti (P. 383, P.). Ani na adrese pro doručování si však stěžovatel uvedenou písemnost nevyzvedl, a proto se tato podle § 42 odst. 5 s. ř. s. a § 50 odst. 1 o. s. ř. považuje za doručenou vhozením do domovní schránky. K tomu došlo 30. 9. 2010, takže od tohoto dne se počítala lhůta pro podání kasační stížnosti proti výroku usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2010, č. j. 56 Az 72/2009 – 32, o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce, jakož i lhůta pro předložení plné moci udělené advokátovi, která byla stanovena rovněž v tomto usnesení. Na toto usnesení však stěžovatel nikterak nereagoval.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel přes výzvu soudu k doložení zastoupení advokátem poté, co nebylo vyhověno jeho návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a navzdory poučení o možných následcích, nepředložil soudu plnou moc udělenou advokátovi. Sám přitom nemá vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních právních předpisů pro výkon advokacie, resp. tuto skutečnost stěžovatel netvrdil a ani jí nijak nedoložil. Povinné zastoupení advokátem - případně vysokoškolské právnické vzdělání stěžovatele - je přitom podmínkou řízení o kasační stížnosti. Bez jejího splnění nelze v tomto řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nesplnění uvedené podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu